

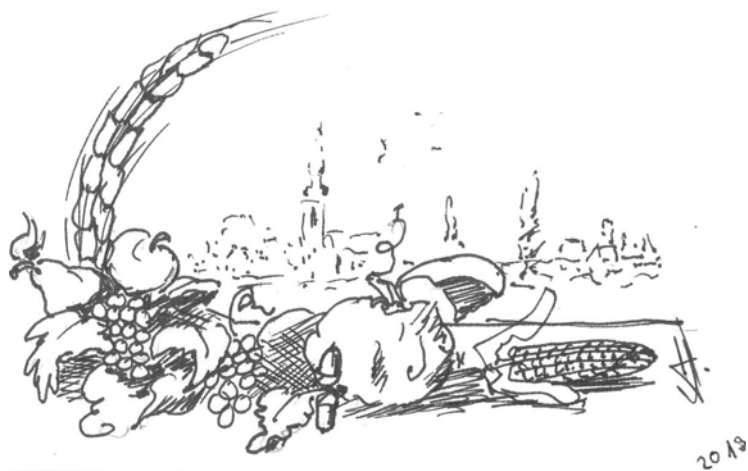
ЖУТИ ЧЕРГАРИ

Гле, свуд је месец
изнад равнице,
ноћ поста жута
ко дукат стари,
жуте се биљке,
поспале птице,
калдрмом путују
жути чергари.

У бунару се
жути вода,
у ведру се жута
лубеница хлади,
уместо реком,
кормилар брода
плови безбрижно
по жутој ливади.

У коси девојачкој
увојци жути,

жути се шешир
на момачкој глави,
свуда је жуто
где год се запути
то месец поновно
рађање слави.



СТАРИ САЊАР

Још само на небу
ђерам постоји,
у пољу и атару
нема га више,
дошла му главе
небрига људи
помогле дуге
јесење кише.

Нестаде заувек
симбол равнице,
јарбол пастира,
марвено пландиште,
осушила се висока,
столетна јасика,
пресахли бунар
на дрезгу мирише.

Вековима је клањао,
служио људе,

вадио воду
из хладних дубина,
вазда поносан
и никад не слутећи
да ће га задесити
црна судбина.

Неко се паметан
ипак сетио
да дигне споменик
старом сањару,
смислио песму
што вечно траје:
*АЈ ШКРИПИ ЂЕРАМ
КО ЈЕ НА БУНАРУ?*

ЖИВОТ БЕЗ БРИГЕ

У Кривом шору
на крају села,
у авлији без ограда
кућица бела,
око ње густа,
лединска трава
и орај под којем
човек мирно спава.

У окну прозора
обавештење
да се упозна
све јавно мњење,
написано на корицама
старе књиге:
– *НАРОДЕ, ДА ЗНАШ,*
ЖИВИМ БЕЗ БРИГЕ. –